

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЕРСТВО НА ФИНАНСИТЕ

Изх. № 11-03-123

София, 17.06.2015 г.

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

СТ А Н О В И Щ Е

ОТ ВЛАДИСЛАВ ГОРАНОВ - МИНИСТЪР НА ФИНАНСИТЕ
ПО КОНСТИТУЦИОННО ДЕЛО № 3/2015 г.

Относно: Искане на главния прокурор на Република България за установяване на противоконституционност на разпоредбата на чл. 2, ал. 6 от Закона за държавния бюджет на Република България за 2015 г.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕДСЕДАТЕЛ,

УВАЖАЕМИ ГОСПОЖИ И ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

На основание чл. 150, ал. 1 във връзка с чл. 149, ал. 1, т. 2, пр. 1-во от Конституцията на Република България главният прокурор на Република България е сезирал Конституционния съд с искане за установяване на противоконституционност на разпоредбата на чл. 2, ал. 6 от Закона за държавния бюджет на Република България за 2015 г. (обн., ДВ, бр. 107 от 2014 г.; изм., бр. 12 и 17 от 2015 г.). На 16 април 2015 г. Конституционният съд /КС/ е образувал конституционно дело № 3/2015 г. по искането на главния прокурор.

В искането се твърди, че разпоредбата на чл. 2, ал. 6 от Закона за държавния бюджет на Република България за 2015 г. (ЗДБРБ за 2015 г.) противоречи на основополагащи норми от Глава първа - „Основни начала“ от Конституцията на Република България /КРБ/, установяващи принципа на правовата държава (чл. 4, ал. 1), принципа за върховенство на Конституцията (чл. 5, ал. 1) и принципа на разделение на властите (чл. 8). Претендира се противоречие на посочения текст и с чл. 117, ал. 2 и ал. 3 от основния закон, прогласяващ независимостта на съдебната власт и нейната бюджетна самостоятелност.

Според главния прокурор атакуваната законова норма въвежда забрана да се компенсира неизпълнението на приходите на съдебната власт за 2015 г. за сметка на държавния бюджет, като тази забрана е конституционно недопустима и противоречи на установената и спазвана дълги години законодателна традиция, като се твърди, че съдържанието на оспорваната разпоредба влиза в противоречие с досегашната практика на КС по тълкуване на нормите на Глава шеста - „Съдебна власт“ от Конституцията и се цитират Решение № 18 от 16.12.1993 г. на КС по к.д. № 19 от 1993 г. и Решение № 17 от 01.10.1995 г. на КС по к.д. № 13 от 1995 г.

В искането си главният прокурор на Република България приема, че бюджетът на държавата трябва да осигурява средства за функциониране на установените в КРБ държавни институции, в това число органите на съдебната власт, като се държи сметка за разделението на властите и техните правомощия. Същият застъпва още, че всеки годишен закон за държавния бюджет, който не гарантира средства за конституционно установените институции, може да бъде обявен за противоконституционен на основание на това, че по същество пречатства дейността на тези институции. Обосновава се още изводът, че Народното събрание е длъжно да осигури фактически изпълнението на бюджета на съдебната власт, включително и чрез компенсиране на неизпълнението на собствените приходи със съответна субсидия от централния бюджет. В искането си главният прокурор застъпва, че конституционната повеля за осигуряване на средства, обезпечавщи функционирането на конституционно установените държавни институции, не би била изпълнена, не само когато изобщо не са предвидени средства за някои от тях в държавния бюджет, но и когато поради недостатъчност на средствата тези органи няма да могат да функционират нормално и законосъобразно през цялата бюджетна година. Въз основа на това се прави извод за противоконституционност на чл. 2, ал. 6 от ЗДБРБ за 2015 г.

С Определение от 2 юни 2015 г. КС е допуснал за разглеждане по същество искането на главния прокурор на Република България за установяване на противоконституционност на разпоредбата на чл. 2, ал. 6 от ЗДБРБ за 2015 г. и е конституирал министъра на финансите като заинтересована страна по делото.

С оглед предоставената ми възможност и в определения от КС 14-дневен срок изразявам становище, че искането на главния прокурор е неоснователно и необосновано по следните съображения:

Оспорената разпоредба на чл. 2, ал. 6 от ЗДБРБ за 2015 г. гласи следното: „ За 2015 г. неизпълнението на приходите по ал. 1 не се покрива с допълнителна субсидия от централния бюджет.“

С чл. 2, ал. 1 от ЗДБРБ за 2015 г. законодателят е приел бюджета на съдебната власт за 2015 г., като е предвидил приходи от дейността на органите на съдебната власт в размер на 140 000,0 хил. лв., в т.ч. приходи от съдебни такси в размер на 120 000,0 хил. лв., съответно разходи в размер на 473 000,0 хил. лв., от които текущи разходи 463 400,0 хил. лв. и капиталови разходи 9 000,0 хил. лв. Предвиден е и резерв за непредвидени и/или неотложни разходи в размер на 600,0 хил. лв. Бюджетното взаимоотношение с централния бюджет под формата на трансфер е определено на (+/-) 333 000,0 хил. лв. С ал. 2 на чл. 2 от закона за държавния бюджет са определени бюджетните разходи на отделните органи на съдебната власт. Утвърдени са и максималните размери на ангажиментите за разходи, които могат да бъдат поети през 2015 г., и максималните размери на новите задължения за разходи, които могат да бъдат натрупани през 2015 г. от Висшия съдебен съвет, като е допусната възможността максималните размери на ангажиментите за разходи и на новите задължения за разходи да се увеличават с до 20 на сто по решение на Висшия съдебен съвет (ал. 3 и 4 на чл. 2 от закона за държавния бюджет). С ал. 5 на същия член от закона за държавния бюджет законодателят е допуснал и възможността Висшият съдебен съвет да изразходва средства в размер до 5000,0 хил. лв. от наличностите по сметки от предходни години за покриване на неотложни разходи на органите на съдебната власт, в случай че не се нарушава бюджетното салдо по държавния бюджет.

Конституцията не определя задължително съдържание и параметри на годишния закон за държавния бюджет, включително правила, изисквания, условия и ограничения по отношение на приходите, разходите, трансферите, бюджетното салдо и финансирането на държавния бюджет. Конкретните изисквания при изготвянето на държавния бюджет законодателят трайно е определил на законово ниво със Закона за публичните финанси (ЗПФ), които се конкретизират и детайлизират с годишните закони за държавния бюджет при спазването на нормативно определените изисквания и съобразяване с условията на макроикономическата среда. По своята същност управлението на държавния бюджет е динамичен процес, включително под влиянието на обективни външни икономически фактори, което логически води до необходимост от подобно законодателно решение. В допълнение, следва да се има предвид, че принципите, процедурите и правилата, заложи в ЗПФ, в максимална степен отразяват изискванията на приложимото право на ЕС в областта на публичните финанси (Регламент (ЕО) № 1466/97 на Съвета от 7 юли 1997 г. за засилване на надзора върху състоянието на бюджета и на надзора и координацията на икономическите политики, Директива 85/2011 на ЕС относно изискванията за бюджетните рамки на

държавите-членки на ЕС и др.), както и на Договора за стабилност, координация и управление в икономическия и паричен съюз,.

Посочените по-горе параметри по бюджета на съдебната власт за 2015 г. показват, че приходите по бюджета на съдебната власт формират малка част от средствата, необходими за финансовото обезпечаване на дейността на органите на съдебната власт. Основно финансирането на дейността на съдебната власт се осигурява чрез трансфер от централния бюджет. Разпоредбите на чл. 2, ал. 1 – ал. 8 от ЗДБРБ за 2015 г., определящи съответните показатели по бюджета на съдебната власт, следва да се разглеждат в тяхното единство и взаимовръзка. Параметрите са израз на конкретната преценката на законодателя, съобразена както с потребностите на съдебната власт за нормално функциониране, така и с обективните възможности на държавния бюджет за текущата бюджетна година и с бюджетната политика в средносрочен план при спазване на съответните фискални правила.

С нормата на ал. 3 на чл. 117 от КРБ, която прогласява независимостта на съдебната власт, конституционният законодател определя бюджета на съдебната власт за самостоятелен, целейки да гарантира и финансовата самостоятелност на тази власт като основа на нейната независимост. С този статут принципно и последователно са съобразени разпоредбите на Закона за публичните финанси, с който трайно са уредени въпросите, свързани с бюджетната рамка, общото устройство и структурата на публичните финанси (например чл. 26, ал. 6; чл. 44, ал. 2; чл. 69, ал. 6 и 7; чл. 70; чл. 86, ал. 4; чл. 92, ал. 2; чл. 107; чл. 113; чл. 132, ал. 5 и др.). В общата структура на публичните финанси, съгласно чл. 42 от ЗПФ, бюджетът на съдебната власт е определен като част от държавния бюджет.

В практиката си КС приема, че разпоредбата на чл. 117, ал. 3 от КРБ има за принципно предназначение да отдели бюджета на съдебната власт от бюджетните компетентности на Министерския съвет по чл. 106 от КРБ, за да осигури нейната независимост. Разглеждайки разпоредбата на ал. 6 на чл. 2 от ЗДБРБ за 2015 г. в контекста на всички относими към бюджета на съдебната власт разпоредби както на закона за държавния бюджет, така и на ЗПФ, не може да бъде споделено виждането, че въпросната разпоредба е в разрез с принципа за независимост на съдебната власт и поставя съдебната власт в невъзможност ефективно да изпълнява функциите си. Напротив, правилата на ЗПФ, отнасящи се до бюджета на съдебната власт, и разпоредбите на ЗДБРБ за 2015 г. дават необходимите законови гаранции, че компетентностите по изпълнение на бюджета на съдебната власт са на Висшия съдебен съвет като първостепенен разпоредител с бюджет по бюджета на съдебната власт, а не на който и да било орган на изпълнителната власт.

Приходите и разходите по бюджета на съдебната власт са одобрени от Народното събрание със ЗДБРБ за 2015 г., т.е. от органа, в чиято компетентност Конституцията е предоставила приемането на държавния бюджет и на неговите съставни бюджети. С Решение № 17 от 3 октомври 1995 г. по к.д. № 13 от 1995 г. КС се е произнесъл по отношение на разходната част на закона за държавния бюджет, а именно че ежегодните бюджетни закони „в разходната си част съдържат разпоредби, с които се овластяват държавните органи да извършват необходимите им разходи на държавни парични средства до определен размер”. Извършването на одобрените със закона за държавния бюджет разходи за 2015 г. законодателят е делегирал на Висшия съдебен съвет като първостепенен разпоредител с бюджет по бюджета на съдебната власт. Освен това в правомощията на Висшия съдебен съвет, в съответствие с разпоредбата на чл. 2, ал. 5 от ЗДБРБ за 2015 г., е и извършването на разходи в размер до 5000,0 хил. лв. за сметка на наличностите по сметки от предходни години (т.нар. преходен остатък) за покриване на неотложни разходи на органите на съдебната власт, в случай че не се нарушава бюджетното салдо по държавния бюджет.

Конституцията на Република България определя бюджета на съдебната власт за самостоятелен, но не съдържа допълнителни изисквания по отношение на бюджетните взаимоотношения на бюджета на съдебната власт с централния бюджет, в т.ч. няма и изрично установено конституционно задължение неизпълнението на приходите по бюджета на съдебната власт да се компенсира за сметка на допълнителен трансфер от централния бюджет. В искането си за обявяване на разпоредбата на чл. 2, ал. 6 от ЗДБРБ за 2015 г. за противоконституционна главният прокурор се позовава основно на съществуващата в предходни бюджетни години практика на Народното събрание при приемането на бюджета на съдебната власт и определяне на неговите показатели, както и на практиката на КС по конституционни дела в периода преди Република България да бъде приета за членка на Европейския съюз и при действието на отменения Закон за устройството на държавния бюджет.

Съгласно чл. 4, ал. 3 от Конституцията Република България участва в изграждането и развитието на Европейския съюз. Като държава-членка на Европейския съюз за Република България възникват редица задължения в областта на публичните финанси, в т.ч. за спазване на изискването за избягване на прекомерен бюджетен дефицит, произтичащо от чл. 126 от Договора за функционирането на Европейския съюз и от Протокол № 12 относно процедурата при прекомерен дефицит. Като държава-членка на Европейския съюз за Република България съществува и задължението за транспониране на Директива 2011/85/ЕС на Съвета от 8 ноември 2011 г. относно изискванията за бюджетните рамки на държавите

членки (ОВ, L 306/41 от 23 ноември 2011 г.), директива, чиито изисквания в тази им част са въведени в националното ни законодателство със Закона за публичните финанси и които не се изчерпват само с фискалните правила по глава втора на закона. Република България, като държава-членка на Европейския съюз, е поела ангажименти за управлението на публичните финанси и по Договора за стабилност, координация и управление в икономическия и паричен съюз, ратифициран със закон от Народното събрание и обнародван в „Държавен вестник”, бр. 11 от 2014 г.

За постигане на стабилност в публичните финанси са необходими обединените усилия както на законодателната власт и изпълнителната власт, така и на съдебната власт, чийто бюджет е част от държавния бюджет и част от сектор „Държавно управление” съгласно изискванията на Европейската система от национални и регионални сметки в Общността. В този дух са и правилата на Директива 2011/85/ЕС на Съвета от 8 ноември 2011 г. относно изискванията за бюджетните рамки на държавите-членки. Съгласно преамбюла на директивата разпоредбите на рамката за бюджетно наблюдение, създадена от Договора за функционирането на Европейския съюз и по-специално от Пакта за стабилност и растеж, се отнасят до сектор „Държавно управление” като цяло, който обхваща подсекторите „Централно управление”, „Регионално управление”, „Местно управление” и „Социалноосигурителни фондове”, посочени в Регламент (ЕО) № 2223/96. Директивата предвижда, че за да могат ефективно да насърчават бюджетната дисциплина и устойчивостта на публичните финанси, бюджетните рамки следва да включват всички видове публични финанси.

Ето защо считам, че аргументът на главния прокурор, че в законите за държавните бюджети за 2010 г., 2011 г., 2012 г. и 2013 г. са били приемани и действали норми в обратен смисъл на чл. 2, ал. 6 от ЗДБРБ за 2015, не може да послужи като довод в подкрепа на искането за обявяване за противоконституционно ограничението за компенсиране на неизпълнението на приходите по бюджета на съдебната власт със субсидия от централния бюджет, тъй като през тези години не са били в сила новите фискални правила на ЕС, въведени в българското законодателство със Закона за публичните финанси.

Фискалните правила, заложи в ЗПФ (в сила от 1 януари 2014 г.), са разработени в съответствие с изискванията на Пакта за стабилност и растеж на ЕС по отношение на бюджетната политика. Те отразяват и приетите в отговор на финансовата и икономическата криза от 2009-2012 г. нови разпоредби за засилване на икономическото управление в Съюза, които всяка държава-членка е длъжна да спазва. Правилата целят дефинирането на ясни

ограничения върху фискалната политика, изразяващи се в налагането на числови ограничения върху основни бюджетни агрегати.

Със свое Решение от 27 януари 2012 г. 41-то Народно събрание подкрепи и подписването от Република България на Договор за стабилност, координация и управление в икономическия и паричен съюз. Същият беше подписан на 2 март 2012 г. от 25 държави членки, вкл. и България. На 28 ноември 2013 г. 42-то Народно събрание прие закон за ратифицирането му (обн., ДВ, бр. 106 от 2013 г.), с който Република България декларира, че ще прилага от 1 януари 2014 г. всички разпоредби на Дял III от Договора, които са още по-строги от разпоредбите на Пакта за стабилност и растеж на ЕС.

Изискванията на Дял III от Договора за стабилност, координация и управление в икономическия и паричен съюз също намират отражение в ЗПФ. Последният регламентира, че всички подсектори на сектор „Държавно управление“, сред които е и съдебната власт, носят отговорност за спазването на предвидените в ЗПФ фискални правила.

Неспазването на тези правила води до откриването на процедура по прекомерен дефицит за страната, а при неприлагане на мерки за коригирането му в рамките на определен срок и до налагането на санкции от Съвета на ЕС, които за държавите-членки извън еврозоната се изразяват в преустановяване на средствата по европейските фондове. Неизпълнението на Договора за стабилност, координация и управление в икономическия и паричен съюз води до налагането на парични санкции на държавата-нарушител от Съда на ЕС.

Показателен за влиянието на новите правила на ЕС при формирането на бюджетната политика на страната е фактът, че в ЗДБРБ за 2014 г. вече липсва разпоредба относно компенсирането на неизпълнените приходи на съдебната власт. Включването на разпоредбата на ал. 6 в чл. 2 от ЗДБРБ за 2015 г. е логична последваща стъпка на тенденцията, възприета през предходната година.

Законопроектът за държавния бюджет за 2015 г. е разработен в съответствие със заложените в областта на публичните финанси приоритети при параметри, съобразени с влошената макроикономическа среда и с отразени ефекти от неотложните актуализации на Бюджет 2014. Фискалните цели на правителството съответстват на изведената като приоритет политика на гарантиране на финансова стабилност и постепенна фискална консолидация, съобразена с икономическия цикъл при спазване на европейските критерии за нивата на бюджетния дефицит и публичния дълг. В тази връзка разчетите и предприетите

мерки за постепенно намаляване на бюджетния дефицит са насочени към целта да се елиминират факторите, довели до влошаването на бюджетната позиция през 2014 г., и завръщане още с Бюджет 2015 на този показател в рамките на критериите на Пакта за стабилност и растеж - в границата до 3 % от Брутният вътрешен продукт, с което от една страна да се осигури необходимата стабилност, а от друга да не се попречи на държавата да изпълнява основните си функции.

В контекста на изложеното, независимо че бюджетът на съдебната власт е самостоятелен, той законово е регламентиран като част от държавния бюджет. Независимостта и бюджетната самостоятелност на съдебната власт се проявява по отношение на съставянето, управлението, изпълнението на бюджета, както и разпределението на бюджетните средства, в т.ч. от преизпълнение на приходите и от резерва за непредвидени и/или неотложни разходи по бюджета на съдебната власт, но не и по отношение на общите бюджетни параметри по държавния бюджет в рамките, на които за съответната година са разчетени и обвързани необходимите средства за изпълнението на всички функции и задачи на държавата, включително за функционирането на установените в Конституцията други държавни институции. В държавния бюджет се включват освен разходите за издръжка на съдебната власт и не по-малко приоритетните разходи за издръжка на образованието, здравеопазването, отбраната и сигурността, социалните грижи, наука, култура, изплащане на вътрешния и външния дълг на страната и др. Независимата съдебна власт и правото на защита са важни конституционно признати основополагащи права, но такива са и здравните и осигурителни права, правото на социално подпомагане, правото на безплатно образование (чл. 51, 52 и 53 от Конституцията), както и други права, чието осигуряване се финансира от държавния бюджет. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 22, ал. 2 от ЗПФ, съгласно която първостепенните разпоредители с бюджет по бюджетите на Народното събрание и на съдебната власт при съставянето и изпълнението на бюджетите си се съобразяват с фискалните правила по този закон.

За да стане възможно постигането на целта за дефицита в рамките на критериите на Пакта за стабилност и растеж, още с планирането на бюджета за 2015 г. е следван консервативен подход, който изисква намаляване на рисковете при изпълнението на приходната част на бюджета. По отношение на разходите е направен анализ на ефекта от допълнително ограничаване на разходите в отделните бюджетни системи. В контекста на предприетите мерки за фискална консолидация следва да отбележа, че по отношение на бюджета на съдебната власт в исторически план, вкл. и за 2014 г. и 2015 г., никога не са предвиждани и прилагани такива мерки. За сравнение, през 2014 г. бяха намалени разходите

по бюджетите на министерствата, ведомствата и другите държавни органи, чиито бюджети са част от държавния бюджет (с изключение на Народното събрание и съдебната власт), за които предварително беше заложен и допълнителен ограничителен буфер в държавния бюджет. Нещо повече, в Бюджет 2015 е заложено ограничение на разходите за персонал с 10 на сто в бюджетната сфера, което също не е относимо към бюджета на съдебната власт. В този смисъл считам, че принципът за гарантиране на такъв общ обем на бюджета на съдебната власт (и на всеки друг държавен орган), който да осигурява нейната самостоятелност и възможност за ефективно осъществяване на функциите ѝ, не е нарушен. Законопроектът за държавния бюджет за 2015 г. е разработен в съответствие с принципите, процедурите и правилата, заложи в Закона за публичните финанси, съгласно които първостепенните разпоредители с бюджет по бюджетите на Народното събрание и на съдебната власт при съставянето и изпълнението на бюджетите си се съобразяват с фискалните правила, каквито са и изискванията на Договора за стабилност, координация и управление в икономическия и паричен съюз, Директива 85/2011 и др. приложими регламенти в областта на публичните финанси.

Законът за държавния бюджет за 2015 г. отчита обективната реалност и възможности на държавния бюджет. Предвидени са редица бюджетни ограничения, които са насочени основно към разходите на органите на изпълнителната власт, вкл. мерки за намаляване на разходите за персонал в администрациите на изпълнителната власт. Както е имал възможността да се произнесе Конституционният съд с Решение № 2 от 2009 г. по к. д. № 1/2009 г.: *„Чрез годишния ЗДБ, с оглед на предназначението му, НС отчита обективните предопределящи го фактори и съгласно своите конституционни правомощия го приема, отразявайки в него и спецификата на съответната година като финансова и икономическа ситуация.”* и *„Чрез годишния ЗДБ, както при съставянето, приемането, така и при изпълнението му, се отчита конкретното финансово икономическо състояние в държавата за дадена година, като се осигурява правна сигурност и предсказуемост в действията по изпълнение на държавния бюджет и се гарантира ред и стабилност в публичните финанси.”* В мотивите към същото решение КС приема, че законът за държавния бюджет, с особеността си да отразява спецификата на конкретната година, позволява нетипични за други годишни бюджети разпоредби.

В изпълнение на разпоредбата на чл. 84, т. 2 от КРБ, която определя изключителната компетентност на законодателния орган да приеме държавния бюджет, както и отчета за неговото изпълнение, като част от държавния бюджет, бюджетът на съдебната власт е приет от Народното събрание. Суверенно право на Народното събрание по чл. 84, т. 2 от КРБ е при

приемане на държавния бюджет да определя условията и правилата, при които се извършва неговото изпълнение, съобразно приложимото законодателство и възприетата бюджетна и фискална политика за съответната година. Няма конституционна норма, която да ограничава законодателните правомощия на парламента по този въпрос.

В мотивите на цитираното от главния прокурор Решение № 18 от 16.12.1993 г. на КС по к.д. № 19 от 1993 г. се казва следното: „*Бюджетът на съдебната власт е самостоятелен, гласи Конституцията, и следователно както съставянето, така и изпълнението му са извън сферата на изпълнителната власт (Министерския съвет, респективно Министерството на финансите). Но самостоятелността на бюджета на съдебната власт не накърнява бюджетните правомощия на върховния представителен орган - Народното събрание. Народното събрание приема държавния бюджет и отчета за изпълнението му (чл. 84, т. 2 на Конституцията), а съставна част на държавния бюджет е самостоятелният бюджет на съдебната власт. Министерският съвет и министърът на финансите могат да направят цялостна или частична преценка на проектобюджета на съдебната власт, да изразяват несъгласие със съдържащи се в него позиции, да предлагат съкращения на незаконосъобразни или неправилни разходи, да изискват икономии и др. Но всичко това са преценки, несъгласия, възражения, които се правят пред Народното събрание и неговите парламентарни комисии. Само Народното събрание може да се произнесе по направените преценки и възражения и окончателно да реши всички въпроси относно общия обем на бюджета на съдебната власт и разпределянето на кредитите.*“ Същите мотиви са изложени и в Решение № 16 от 12.06.2001 г. на КС по к.д. № 6/2001 г.

Изводът, който главният прокурор прави въз основа на „*принципните съждения на Конституционния съд*“, направени в Решение № 17 от 01.10.1995 по к.д. № 13/1995 г., че „*Народното събрание е длъжно да осигури фактически изпълнението на гласувания бюджет на съдебната власт, включително и чрез компенсирани неизпълнението на собствените приходи със субсидия от централния бюджет*“, е необоснован в условията на действащите фискални правила. Както беше споменато по-горе, съдебната власт, като част от сектор „Държавно управление“, носи същата отговорност, като останалите две власти - изпълнителната и законодателната, по отношение на приноса им за спазването на общите ограничения и постигането на целите на фискалните правила за сектора.

В заключение обръщам внимание, че в контекста на предприетата през последните години фискална консолидация по отношение на бюджета на съдебната власт не са прилагани никакви ограничителни мерки. За сравнение през 2014 г. разходите на

изпълнителната власт бяха значително намалени. В допълнение на това, през 2015 г. е заложено 10% намаление на разходите за персонал в бюджетната сфера, което също не е приложимо за бюджета на съдебната власт. Считам, че ЗДБРБ за 2015 г. гарантира необходимия бюджет на съдебната власт, който да осигурява нейната самостоятелност и възможност за ефективно осъществяване на функциите ѝ. Поради изложеното и с оглед спазването на фискалните правила от всички подсектори на сектор „Държавно управление“, и премахването на опасността от задействането на санкции срещу страната ни при нарушение на тези правила, съществуването на нормата на чл. 2, ал. 6 от ЗДБРБ за 2015 г. не противоречи на Конституцията.

Атакуваната разпоредба на чл. 2, ал. 6, която предвижда при неизпълнение на планираните приходи същото да не се компенсира с допълнителна субсидия от централния бюджет, поставя приоритет на спазването на показателя за бюджетното салдо по държавния бюджет, с оглед запазване на целевото ниво на дефицита по държавния бюджет, респективно по консолидираната фискална програма и съответно спазване на фискалните правила за дефицита по Закона за публичните финанси.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕДСЕДАТЕЛ,

УВАЖАЕМИ ГОСПОЖИ И ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

Предвид изложеното, моля на основание чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията на Република България да постановите решение, с което да отхвърлите искането на главния прокурор на Република България за установяване на противоконституционност на разпоредбата на чл. 2, ал. 6 от Закона за държавния бюджет на Република България за 2015 г.

МИНИСТЪР:

/ВЛАДИСЛАВ ГОРАНОВ/

